

**PREMIS
DRAC
2020**

**CERTAMEN DE
PROSA I POESIA**

**12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020**

WWW.PREMISDRAC.CAT

CONFESSIONS

de NÚRIA NAVAL i BONET

A l'escola, les monges van proposar als meus pares que fes la Comunió un any abans del que tocava. No perquè fos una nena avançada en temes de catecisme sinó perquè era una nena molt alta, massa. *"Con lo desarrollada que está, ¡el año que viene parecerá una novia!"*. Sé que costa de creure però va ser per aquesta única raó. No tindria pas tanta imaginació per escriure una bestiesa així. Als set anys, doncs, em vaig preparar per combregar per primer cop i també per a la primera mentida, que va tenir lloc a l'església, mentre em confessava. Potser si la mentida hagués estat per negar algun pecat l'hagués oblidat de seguida, però jo, el que m'inventava, perquè no creia tenir-ne cap, era el pecat.

Com la resta de nenes vaig fer cua a la porta de l'església. A dins hi havia tres capellans repartits pels bancs i, a mida que una nena s'aixecava, entrava la següent. Quan em va tocar el torn, em vaig asseure sense saber què dir. Potser era per l'any de diferència, no ho sé, però jo no havia fet res de tot allò que havia escoltat a la cua i, amb un filet de veu, vaig dir "no he fet res". "Bé... -va assentir el mossèn- aleshores digue'm les coses que has de millorar, el que podries haver fet i no has fet...". Jo, a casa, m'ocupava totes les tardes del meus dos germans petits, amb banyeres incloses, sopar i conte. Els diumenges baixava al pis de sota on vivien els meus avis i els distreia i els feia riure. Amb les monges era educada, respectuosa... I llegia cada nit. Així que tampoc vaig saber què dir. Em vaig quedar callada i, amb les mans sota les cuixes, vaig continuar bellugant les cames amunt i avall. "Emma!!" El meu nom no m'havia espantat mai tant. "Emmmm-ma...!! Ni me l'havien pronunciat amb tantes emes. Ni tampoc cap paraula m'havia encegat com aquella "irreverència!!", que de tanta èmfasi amb què va pronunciar-la el mossèn, la síl·laba tònica va sortir disparada amb un extra de saliva que va anar a parar directament al meu ull.

Com no és d'estranyar, la segona vegada que tocava confessar-se, un mes després d'haver fet la Comunió, em vaig posar molt nerviosa. M'havia passat tot el pati pensant què podia dir perquè no s'enfadessin amb mi. Patia per si em tornava a quedar en silenci, aquell silenci que tant havia molestat el mossèn. Però no se m'acudia res. Les nenes de la cua, entre rialles, anaven explicant tot el que dirien: baralles amb les amigues, trapes, llençar entrepans a la paperera, fins i tot hi havia una que havia matat el hámster del veí. Jo m'anava agafant la vora de la bata amb les dues mans i l'anava cargolant com si fos una neula gegant però ni així aconseguia calmar-me. Aleshores, de sobte, vaig recordar el que m'havia passat feia uns dies amb la màquina d'escriure del pare i, alleujada, vaig entrar cap a dins.

**PREMIS
DRAC
2020**

CERTAMEN DE
PROSA I POESIA

12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020

WWW.PREMISDRAC.CAT

Em va tocar el mateix mossèn i, mirant-me les sabates per si de cas tornava a enfadar-se, vaig començar a dir que el meu pare era escriptor... i que m'agradava el soroll que feien les tecles de la màquina... i sobretot el *cling!* del final. El mossèn va començar a impacientar-se, ho vaig notar per la manera estranya d'escurar-se la gola. Em vaig afanyar a entrar al despatx, però el pare no hi era. Aleshores vaig veure la màquina d'escriure i, al costat, un foli en blanc. No em vaig poder resistir. El vaig agafar amb les dues mans i a poc a poc el vaig anar col·locant dins el carret de la màquina. Ho havia vist fer al pare tantes vegades... i jo volia ser com ell! *Ehem ehem ehem...* Vaig girar la rodeta, el paper va sortir per l'altra cara, i amb els dos dits vaig escriure: hola papa.

Vaig somriure, i vaig tornar a girar la rodeta, ara moltes vegades per treure el paper. Però a mig foli em vaig endur les mans a la boca. No era un foli en blanc, hi havia un escrit del pare! Era curt, no sé si un poema, no el vaig ni llegir, què diria quan veiés que li havia embrutat? Ràpidament vaig acabar de treure el paper, el vaig deixar tal com estava, cap per avall, i me'n vaig anar corrent a la habitació. Arribats a aquest punt de la confessió, em vaig treure les mans de sota les cuixes i me les vaig fregar per treure'm la suor. Per fi s'havia acabat. Però la rapidesa amb què el mossèn em va etzibar i què més? em va fer tornar a abaixar el cap. Si li explicava el que realment havia passat –res, el pare ho va veure però no es va enfadar–, sabia que aquell home no en tindria prou, així que, atabalada, vaig inventar-me la segona part.

En veure-ho, el pare es va enfadar molt, moltíssim!, i va començar a cridar pel passadís *qui ho ha fheet?*, jo vaig dir que no, que jo segur que no. *Qui em toca les meves coses?!* I sense voler vaig fer així amb la mà, assenyalant cap allà, a l'habitació del meu germà mitjà, i el pare se'n va anar directe, fet una fúria, i jo em vaig ficar corrents al llit i, amb el coixí al cap, per no sentir el cop de porta, fins que em vaig adormir.

Ho vaig explicar així, embalada, com si tingués por de no saber continuar si feia una pausa. “Bé... –va dir el mossèn després d'una llarga respiració–. Això, Emma, no està bé...”, i amb molta calma em va dir que resés un parenostre, un avemaria i que ja me'n podia anar al pati. Feia un dia esplèndid.

Al curs següent va arribar la tercera confessió. Des de la cua vaig veure que aquell mossèn no hi era, n'hi havia d'altres, i vaig deixar de cargolar-me la bata. Aquesta vegada no calia que m'inventés res, ja en tenia un, de pecat. Em vaig asseure a la cantonada del banc i, decidida, vaig deixar anar: “L'any passat vaig dir una mentida al mossèn”. “Al mossèn??” “Sí, mentre em confessava”.

La cara d'aquell home es va anar transformant com si fos un biòleg que detecta un comportament fora del comú en aquell mico que observa. I tot d'una, amb una veu greu, em va dir que es podia arribar a fer coses molt mal fetes, però mentir en confessió?? Allò era gravíssim!

Vaig sortir al pati desorientada. Recapitulava i observava que tant en la primera com en la tercera confessió, on només havia dit la veritat, s'havien enfadat amb mi. En canvi en la segona, no havia passat res. Pel meu costat passaven les nenes que també sortien de l'església, ho feien corrent d'aquella manera que

**PREMIS
DRAC
2020**

**CERTAMEN DE
PROSA I POESIA**

**12a EDICIÓ
SOLSONA,
18 D'ABRIL DE 2020**

WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI RELAT CURT 2020

corren moltes nenes alegres i despreocupades, fent saltirons, fins i tot la nena que havia matat el hámster.

Jo encara no sabia que de mentides n'hi havia de molts tipus, però sí que vaig començar a intuir que hi havia una subcategoria que era la de les mentides que et converteixen en una nena com les altres, en una nena "normal".

I a poc a poc vaig intentar córrer amb aquella mena de saltirons, que feien que la trena m'anés d'un costat a l'altre, com la cua de les vaques quan es treuen les mosques del damunt.

Anys més tard, però, en plena adolescència, vaig començar a sentir-me fora de lloc. Res m'agradava, no sabia cap a on tirar ni què fer amb el meu futur. La cua de vaca havia deixat de funcionar. Però un dia, mentre el pare escrivia unes Memòries que més tard va publicar, em va demanar si podia revisar-li l'ortografia d'un dels capítols. Em va deixar sola al despatx. Explicava que feia anys, quan encara no era un escriptor reconegut, havia patit una època molt dolenta, amb problemes econòmics i una forta depressió. *Un vespre va ocórrer un fet d'aquells que es triga tota una vida en oblidar* –havia escrit el pare-. *En un foli que havia deixat al costat de l'Olivetti, vaig veure dues paraules escrites: "hola papa"*. Quan ho vaig llegir vaig seure de cop a la cadira. *Ho havia escrit la meva filla de set anys, àngel bondadós i innocent, l'havia escrit en el mateix paper on jo m'acomiadava d'ella, de la família i d'aquest món.*

Com un flashback, vaig recordar el pare entrant aquell dia a l'habitació. Jo plorava en silenci i ell es va agenollar i em va dir "no passa res, filla, ha estat una equivocació, un error, oblida-ho per favor!" Em va abraçar durant molta estona i no vam tornar a parlar mai més del que havia passat.

Quan vaig acabar de llegir aquell capítol, vaig continuar asseguda a la cadira, immòbil, potser durant una hora. Vaig imaginar-me la meua vida sense el pare; sense aquelles muntanyes de papers i de llibres per tot arreu, els seus petons de bona nit amb olor de pipa, les passejades de diumenge fins a la plaça Catalunya on compràvem les patates del vermut; i les converses, aquella manera seva de parlar, una mica enrevessada, però que em feia sentir tan còmode i protegida, com a casa.

I aleshores també vaig pensar que si jo l'havia ajudat a surar, tal i com havia escrit, llençant aquell "hola papa" vital i lluminós enmig de la fosca tempesta, potser no era tan greu ser d'aquella manera com era, als set anys, abans de la Primera Mentida. Què tenia de dolent ser tan alta? Què té de dolent quedar-se en silenci quan no tens res a dir? I plorar, encara que no sàpigues ben bé per què plores?

I tot d'una, amb els ulls encara fixats en aquella tipografia inspirada en la màquina d'escriure, vaig recordar que jo sí sabia què volia. Volia ser com el meu pare. I un cop llegides les seves Memòries, vaig començar a pensar quin seria el meu primer capítol.